

TAJEMSTVÍ ZJEVNÉ SRDCI

Druhá část

JIŘÍ KLABAN

Tajemství zjevené srdci

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.pointa.cz
www.albatrosmedia.cz

● ■ pointa

Jiří Klaban
Tajemství zjev(e)né srdci – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2023

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

TAJEMSTVÍ ZJEVNÉ SRDCI

DRUHÁ ČÁST

JIŘÍ KLABAN

● ■ **pointa**

Copyright © Jiří Klaban, 2023

ISBN tištěné verze 978-80-7691-003-4

ISBN 978-80-7691-146-8 (1. zveřejnění, 2023) (epdf)

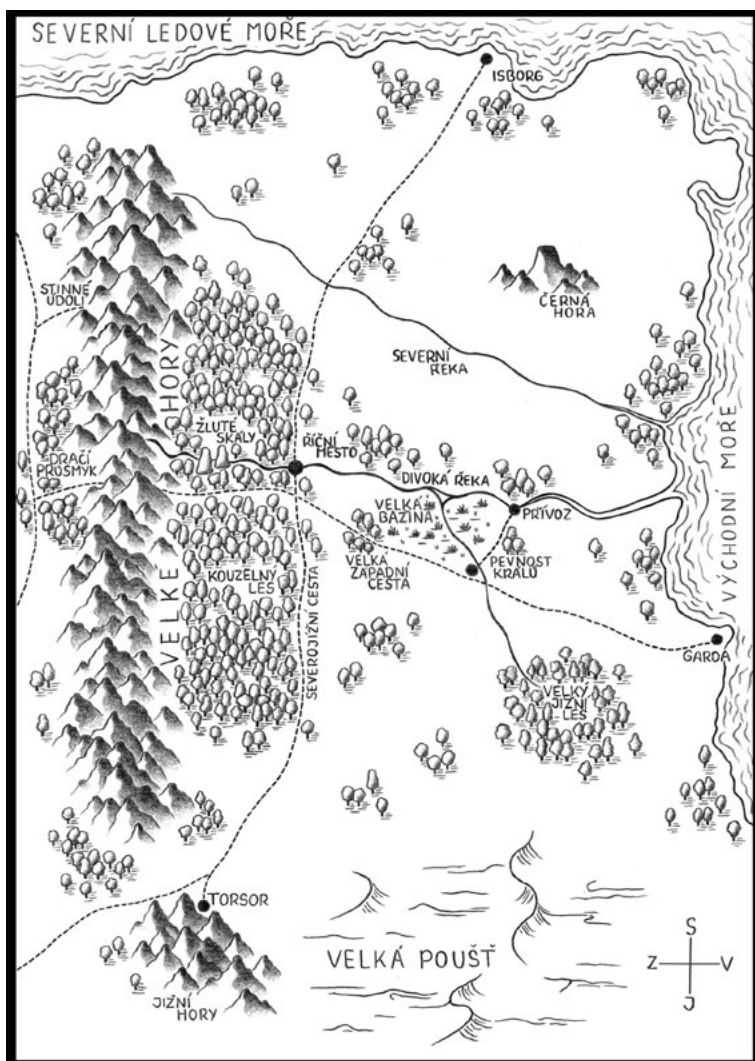
ISBN 978-80-7691-147-5 (1. zveřejnění, 2023) (epub)

ISBN 978-80-7691-148-2 (1. zveřejnění, 2023) (mobi)

Tuto knihu věnuji své ženě Maruše.

SEVEROVÝCHODNÍ PEVNINA

SHRNUTÍ PŘEDCHOZÍHO DĚJE

První kniha vypráví o rodině kouzelníků ukrývajících se před hrůzami války. Malá čarodějka Mera se svým otcem Ekronem se vydávají na cestu pro hůlku. V té době navštíví jejich dům dva cizí kouzelníci a zabijí Ekronovu ženu Paru. Její syn Belog je pokoušen samotnou Smrtí, uvěří bláhové naději, že dokáže matku přivést zpět k životu, a odchází. Ekron zůstává s malou dcerkou sám a po deseti letech opouští domov i oni. Vydají se přes hory na západ do Ekronova rodiště ve Stinném údolí. Ve vesnici *slabých*, lidí bez kouzelné moci, se setkávají s Ekronovým starým přítelem Torganem. Ten jim vypráví o hrůze, která postihla Stinné údolí, ale Ekrona od cesty neodradí. Mera toho večera poprvé zaslechne narážky o Jediném Bohu. Ráno před odchodem Ekron odmítá starcovo požehnutí a místo něho o něj požádá Mera. Zde se dívka poprvé setkává s mocí Jediného Boha, která ji uchvacuje. Ve Stinném údolí se v Ekronově srdci probouzí všechen potlačovaný stesk po milované ženě, a protože Mera je své matce velmi podobná, pokusí se jí zmocnit. Mera se brání, odmrští ho od sebe a neúmyslně svého otce zabíjí. Drcena vinou sama touží po smrti, ale poslušná Pánova příkazu odchází z údolí a její mysl je zbavena té strašlivé moci...

Druhá kniha nás přivádí do Torsoru, otrokářského města na okraji pouště, a představuje Arijena, vyslance z Pevnosti králů. Při cvičném souboji je zákeřně raněn princem Nardem, vznětlivým synem místního krále. Arijen je přemožen jedem a ocitá se v podsvětí, kde je mučen děsivými démony, a následně je odtud Jediným Bohem zachráněn a poslán zpět do svého těla. Probouzí se ve stanu svérázné bylinkářky Rebeky a poprvé

se setkává s Marií, která ho v moci Jediného Boha křísí z mrtvých. Za tento skutek je zajata a souzena před celou Devítkou, kultickým božstvem nejen Torsoru, ale většiny tehdejší Pevniny. Marii odsuzují k smrti během her v aréně. Před krutým trýzněním královými vojáky ji zachraňuje Arijen, který si ji vyžádá pro své vlastní potěšení. Tak spolu Arijen a Marie stráví několik dní v zamčené komnatě uprostřed strážného paláce. Věrní svým zásadám se vzájemně nedotknou, naopak Arijen neustále přemýšlí, jak Marii pomoci k útěku. Jedné noci Marie zmizí a místo ní Arijen nachází na svém loži dřevěnou krabičku se třemi zázračnými kvítky. Ráno po Mariině zmizení Nardo vyzývá Arijena na souboj v aréně. Ten je vrcholem her, Arijen vítězí a dává zraněnému princovi milost. Nardova sestra a milenkyně Mia, kterou Arijen odmítá jako manželku, vpouští do arény šelmy. Lvi a medvědi trhají prince na kusy za hlasného pokřiku tribun, ale Arijena si ani nevšimnou, protože ho chrání moc Jediného Boha. Král Torsoru vyhlásuje zákon o svobodě víry ve všech zemích pod jeho správou...

Třetí kniha nám představuje Pevnost králů a její obyvatele. Začíná Arijenovým nečekaným návratem a vyprávěním o jeho dobrodružství, při němž propuká hádka mezi princeznou Isabelou a její matkou, královnou Martou. Obě horlivě utívaly Devítku, ale Arijenovo vyprávění otrásá základy princeznyho života. V srdci začíná pochybovat jak o svých bozích, tak o sobě samotné. Její plánovaný sňatek s princem Torsoru padá a Isabela zjišťuje, že má strach z neisté budoucnosti. Víc než dřív se upíná k Arijenovi, který se jí stává ještě větší oporou. Během výroční oslavy se Arijen znovu setkává s Marií a naděje všech vdavekchtivých slečen zhasínají. V den svých dvacátých narozenin se Arijen stává pánem Ekronova meče, kouzelné zbraně ověncené modrými plameny. Julie, Arijenova matka, po oslavě prozradí svému synovi a Marii hrozné tajemství o bitvě v Řičním městě, která proběhla téměř před jednadvaceti lety. Přiznává jim, že se tehdy bitvy sama zúčastnila, byla zraněna a zachránil ji Belog, vůdce jejich nepřá-

tel. Vychází najevo, že kouzelník smísl svou krev s její, a tím pádem i Arijenovou. Arijen je poté rozrušený, Marie neustále zamýšlená a Isabela nechápe, co se s nimi děje. Arijen totiž musel své matce slíbit, že princezně nic z toho neprozradí. Jednoho večera Arijen žádá Marii o ruku a ona souhlasí. Jelikož se odmítají nechat oddat veleknězem Devítky, oddává je král Maron postaru na hradním nádvoří...

Čtvrtá kniha sleduje Arijenovu záchrannou výpravu, na niž se vydává kvůli únosu princezny Isabely proradnými skřety. Arijenovi, Marii a Julii je zřejmé, že nešlo o náhodné přepadení, a zpraví o svých obavách krále Marona. Na cestu se s Arijenem vydává Albert, blízký Isabelin přítel a jediný přeživší člen její stráže, a deset vojáků. Během cesty však Arijen o svůj doprovod přichází vinou velké smečky očarovaných vlků. Nejprve jim padnou za oběť vojáci, poté je velmi zle raněn i Albert. Také Arijena by zmohla obrovská přesila, nebýt náhlého příchodu medora Rafuse. Arijen nachází ve svém batohu hromádku bílých šátků. Společně s medorem zraněného Alberta ošetří a dopraví zpět na statek jeho snoubenky Lucie. Od Rafuse se Arijen dozvídá o strašlivé moci, kterou může kouzelník oživit mrtvé. Aby ji ovládl, musí kromě mnoha dalších rituálů smísl svou krev s krví těhotné ženy. Podle Rafusova přítele Ekrona je právě toto dítě největší nadějí a zároveň největším nepřítelem pro kouzelníka, který takovou moc vyvolá. S Rafusem dospějí do Kouzelného lesa a do medoří kolonie, která se proti Arijenovu příchodu bouří. Potom pokračují dál do Žlutých skal, v jejichž labyrintu se utkávají s hadrakem, strašlivou příšerou z dávných časů přivedenou Belogovou krví zpět k životu. Starý medor umírá a Arijen musí pokračovat sám. Dostává se do skřetího podzemí, kde se setkává s dvěma vězni – malým chlapcem Petrem a svérázným Kha-birem, mužem z pouště s lámanou mluvou.

Vězněná a trýzněná Isabela mezitím nepřestává prosit bohy Devítky o vysvobození. Přináší jim oběti vlastní krve, avšak záchrana nepřichází. Pokusí se o útěk, zabije několik skřetů,

ale svou snahu krutě odpyká. Zbitá důtkami končí v temné odpadní kobce bez jakéhokoli jídla. Propadá šílenství a halucinacím, ale také se jí zjeví Pán, před nímž padá na kolena. Potom ji konečně přichází vysvobodit Arijen. Petr s Kha-birem mezitím objeví východ z podzemí, ale k Arijenovu zklamání ne ten, kterým chce uprchnout on. Během dohadování zahlédne Isabela nad Arijenovou hlavou Pánovo znamení a ví, že ho musí následovat. Celkem třikrát je v podzemním labyrintu upozorní, kudy se dát. Konečně vpadnou do strážnice, kde svádí tuhý boj, pak skrčení pospíchají poslední chodbou a vycházejí v hadrakově údolí. Jsou unavení, zranění, ale volní. Jejich věznitelé však už o uprchlících vědí a ženou se za nimi...

Kniha pátá

ŘÍČNÍ MĚSTO

Kapitola první

NEVINNÁ OTÁZKA

Šeřilo se, a ačkoli to Arijenovi kvůli temnotě ve skřetím podzemí tak nepřipadalo, teprve končil den, na jehož počátku bojovali s hadrakem. Byli volní, ale ještě ne mimo nebezpečí. Skřeti už o jejich úniku jistě věděli a podle toho, co o nich Arijen slyšel, je rozhodně budou pronásledovat, aby je pochytili a přivedli zpět. Při představě, jak by asi na jeho a princeznino zmizení reagoval Belog, se tomu ani nedivil.

Sestup příkrým, rozbitým svahem byl pomalý. Co chvíli se jim pod botami uvolnil větší či menší kámen a zmizel dolů s hlasitým lomozem, ještě zesíleným ozvěnou rozlehlého údolí. Nic jiného však neslyšeli. Arijen netušil, kde všude mohli mít skřeti východy z podzemí, takže se od nich mohli stejně dobře vzdalovat, jako jim běžet rovnou do náruče. Snažil se své druhy tiše povzbuzovat, ačkoli samotného jej už zmáhala únava. Odpovědí mu bylo jen těžké oddychování, kterým doprovázeli každý krok. Kha-bir však syčel potlačovanou bolestí; jeho zranění bylo nejspíš vážnější, než sám sobě přiznával.

Chybělo jim už posledních pár metrů, aby sestoupili na písčité dno údolí, když se z šera před nimi začal linout podivný zvuk. Bylo to něco mezi řevem a teskným vytím; chvílemi to dokonce připomínalo žalozpěv. Všichni čtyři se zastavili.

„Co to bylo?“ zašeptala opatrně Isabela.

„Medorové... přišli dřív,“ odpověděl Arijen a v jeho hlasu byla patrná úleva.

„Medorové?“ zopakovala princezna, teď už opravdu vyděšená.

„Pokud tu jsou oni, už se skřetů nemusíme bát,“ uklidňoval ji.

„Arijene... to máš možná pravdu, ale pokud to jsou medorové... jako že by neměli být, protože už vyhynuli... ale i kdyby byli... neměli bychom se bát spíš ještě víc?“ vykoktala ze sebe vysokým hláskem, z něhož jasně poznal, že ji zachvacuje panika.

„Neboj se, Belo. Když jsem přežil návštěvu jejich kolonie...“

„Cože jsi...?“

„Ticho!“ zašeptal Kha-bir. „Něco se blížit.“

Arijen jí sevřel ruku, aby ji uklidnil. Z šera před nimi se vynořila šedohnědá silueta obrovského medora. Stál na všech šesti tlapách, a tak měl hlavu jen o málo výš než oni. „Skřeti se nás bojí víc než čeho jiného. Nenapadnou vás, dokud budeme poblíž,“ řekl hlubokým, bručivým a téměř vyčítavým tónem.

Isabela měla sto chutí utéct, ale Arijen jí to nedovolil. „Zdravím tě, Bere,“ odvětil se zvláštním důrazem, jímž naznačoval, že je Ber mohl alespoň pozdravit. „Přišli jste dřív, než vás žádal.“

„Přišli jsme pozdě,“ odvětil suše Ber a odvrátil se. Přes rameno ještě dodal: „Dnes budeme za mrtvého držet *poslední stráž*. Za úsvitu ho obložíme kameny a necháme spát.“

„Tady?“ zeptal se Arijen a nijak neskrýval překvapení.

„Ano, tady.“ Ber se zdál tou otázkou zaskočen, a proto se k němu znovu otočil. „Musí zůstat na místě, kde naposledy vydechl, aby se mohl připojit k Velkému duchu. Kdybychom ho přenesli, jeho duch by nenašel cestu ke svým předkům.“

„Toho Skálu jste ale rozervali a...“

„... sežrali. Skála nebyl hoden. Stejně jako tvor, co zabil mého otce. Proto jsme odtud zbytky jeho zdechliny odtáhli,“ vysvětlil Ber.

Arijen si to náhle uvědomil. Hadrakova mršina byla obrovská, ale teď ji nikde neviděl. „Můžu držet poslední stráž s vámi?“

„Ne, je mi líto. Můžeš se zúčastnit kladení kamenů, ničeho jiného,“ řekl Ber rozhodně, ale ne nevlídně.

„Chápu.“ Arijen rozuměl i jeho odtažitému chování. To kvůli němu Berův otec zemřel a mladého medora zmáhal žal.

Arijen a jeho tři druhové ho ostražitě následovali stezkou klikatící se mezi skalními troskami. Bručení medorů před nimi sílilo a pak spatřili čtyři ohromné tvory shromážděné kolem nerovného kamenného lože. Bylo to právě na místě, kde Rafus padl. Jeho tělo leželo přesně tak, jak jej ráno Arijen opustil; polámané, rozsápané a netečné.

Jeden z medorů se otočil a pohlédl na ně; Arijen v něm poznal Ronka. „Svůj cíl jsi splnil, Arijene,“ řekl vyčítavě. „Teď pokračuj ve svém poslání. Dodržím slovo, které jsem dal starochovi. Půjdu s tebou a pomůžu ti ho zničit. On ti věřil a já věřil jemu.“

„I já půjdu s tebou, protože budeš potřebovat zprávy,“ slíbil Ber.

Isabela netrpělivě zatahala Arijena za rukáv. „O čem to mluvíte?“

Arijen se otočil k její zmatené tváři. „O Belogovi.“

„O kom? Počkej, Belog... Myslíš toho čaroděje z bitvy u Říčního města?“ Arijen přikývl a chápavě se na ni díval. Pro ni to byla postava z pohnuté historie. O jeho současných plánech nevěděla vůbec nic. Neviděla žádnou souvislost se svým únosem. Domnívala se, že padla skřetům do rukou při jejich vlastní výpravě. Že zkrátka měla smůlu, když na ně se svou družinou narazila. „Všechno ti vysvětlím, Belo.“

„Ale ne teď, Arijene,“ řekl vážně Ber. „Běžte tamhle kousek do svahu. Tam nás nebudete rušit, ale pořád zůstanete v bezpečí.“

Arijena zajímalo, jak probíhá *poslední stráž*, ale podvolil se Berovu přání a se svými přáteli se odebral do ústraní. Vyškrábali se zhruba do třetiny protějščího svahu a usadili se na kousku rovné půdy porostlé měkkou a pružnou trávou.

Údolí naplnil klid rušený jen nedalekým žalozpěvem medorů. Po chvíli tiše promluvil Kha-bir: „Nelíbit se mi to. Nevěřit jim. Chtít tu čekat, jestli nás sežrat, nebo se pokusit utéct?“

Arijen se chvíli rozmýšlel, než odpověděl. „Jejich nejstarší za mě položil život, abych mohl zachránit Isabelu, a Ber je

jeho syn. Jsou to zvířata, ale Berovi věřím. Každopádně teď stejně dál nemůžeme. Pokud opustíme medory, pochyťtají nás skřeti. Ještě jsme moc blízko.“

„Dobrá,“ zabručel Kha-bir a posadil se.

Arijen tasil Ekronův meč a jeho světlo ozářilo nejen bolestnou grimasu pouštního muže, ale i velkou temnou skvrnu na jeho plátěných kalhotách. „Ukaž mi to,“ vyzval Kha-bira, ale ten zavrtěl hlavou. „Neblázni, vždyť vykrváčíš!“ Kha-bir neochotně odhalil jejich očím své levé lýtko, v němž zela hluboká a dlouhá rána. Arijen udiveně pozdvihl obočí. „Jak s tím vůbec můžeš chodit?“

„Špatně,“ přiznal Kha-bir.

„Dám ti něco, co ti pomůže,“ řekl Arijen a vytáhl z batohu jediný bílý šátek. Ale ani když ho rozložil, nebyl dost velký, aby se s ním rána dala obvázat. „Budu to muset jen přiložit a upevnit něčím jiným.“ Prohledával svůj vak důkladněji, vynadal náhradní košili stočenou do malého balíčku a podal ji Isabele. „Uřízni rukávy. Ten zbytek si můžeš obléct.“

Isabela zatřásla košilí, přeložila podpažní švy přes ostří meče, ale pak se zarazila. „Arijene, nebylo by lepší zavázat to přímo tímhle? Co zmůžeš s tím kapesníkem?“

„Je kouzelný,“ odvětil prostě Arijen. „Uřízni ty rukávy, prosím.“

„Kouzelný?“ zopakovala tiše a skoro ani nevnímala, jak čepel ukrajuje látku.

„Ano, díky němu se to rychle zahojí.“

„Kouzelný. Máš ho od Marie?“ zeptala se.

„Nejspíš ano,“ pokrčil rameny.

„Takže ti to ře...“ Zarazila se v půli slova, když spatřila překvapený Arijenův pohled, který se postupně měnil novým, znepokojivým poznáním. Zbledla. Rozřezaný oděv jí vypadl z rukou stejně jako meč, který zazvonil na kamenech.

„Belo?“ oslovil ji opatrně. Ale zrovna tak by mohl mluvit k žulovému balvanu; asi tak k ní doléhala jeho slova. Odvrátila se od něho, vrávoravě poodešla několik kroků a sesula se na zem.

Arijen nebyl hlupák, uměl si dát věci dohromady. Už měl několikrát podezření, ale ještě nikdy důkaz, ne takhle blízko. Šátky. Marie. Isabelina slova. Její bezprostřední otázka a podřeknutí se. Tajemné důvody, proč se Marie kdysi nechtěla vrátit do Pevnosti a proč prý nemohla být s Arijenem. To všechno muselo mít jeden jediný důvod. Ale on ho nedokázal přijmout. Nebo možná dokázal, ale nechtěl. Nechtěl věřit. Stále doufal, že je tomu jinak. Důkaz však měl před sebou – nešťastně schoulený ve strži rozbitých skal. Důkaz a vysvětlení.

Kha-bir pozorně sledoval, jak mu zamýšlený Arijen pečlivě ošetřuje zranění. Od prvního okamžiku, kdy se látka dotkla jeho lýtka, cítil neobvyklou úlevu. Vytušil i to, že ten podivný šátek byl důvodem náhlého napětí mezi Arijenem a princeznou. „Nechat to teď být,“ zašeptal.

Arijen se na něho zaraženě podíval. „Cože?“

„Jít za ní, ale nemluvit o tom. Promluvit o tom později.“

Arijen toužil mít tuto otázku zodpovězenou hned, ale Kha-birova slova ho velmi zvláštním způsobem zklidnila. Věděl, že by je měl poslechnout.

Vstal, došel k Isabelle a sedl si těsně k ní. Chvilku se na ni jen díval a nevěděl, jak začít. Potom ji opatrně objal. Chvěla se a snad se i zprvu trochu bránila, ale nakonec se jeho pažím podvolila.

K uším jim doléhal žalozpěv medorů, jehož tichá ozvěna se nesla celým údolím. Arijenovi z toho zvuku usedalo srdce. Po chvíli se vedle něho začalo ozývat dvojí pravidelné oddechování – to únava přemohla Petra a Kha-bira.

Potom, s pohledem upřeným kamsi dolů k místu, kde matně tušil smuteční kruh, se mu rozvázal jazyk. V plápolavém světle Ekronova meče vypověděl Isabelle všechno. Vyprávěl o bitvě u Říčního města, o krevním poutu mezi ním, jeho matkou a Belogem. O tom, že podle Rafuse je právě on Belogovou největší hrozbou a že právě proto nechal Belog unést ji – aby cestou dostal Arijena. Pověděl jí o chystané

válce i o tom, že je čarodějova armáda téměř připravená, a dokonce i o svých podivných viděních, kdy se přímo stával samotným Belogem.

Během řeči často zabíhal do podrobností a těžko udržoval souvislou linii, přesto Isabela pochopila hodně. Mnohem víc, než by jí stačilo k tomu, aby si uvědomila, že situace je mnohem vážnější, než se celou dobu domnívala. Arijen se odmlčel, ale v Isabelině mysli, která pečlivě přebírala získané informace, zela široká mezera. Neuspokojovala ji jedna důležitá věc: „Jak ses o mně tak brzy dozvěděl?“

Arijen sklonil hlavu. Záměrně začal o své cestě mluvit až od jakéhosi záhadného a poklidného setkání s Rafusem. Vše od té doby vypověděl podle pravdy, ale... Podíval se na Isabelu. Ani jeden neuměli lhát, a tomu druhému z nich už vůbec ne. „To přepadení jsi přežila ty... a ještě někdo.“

Isabela na něho ohromeně vykulila oči, když se jí živě vybavila scéna z bojiště. „Albert,“ hlesla nevěřičně.

„Vrátil se, přinesl zprávu, co se vám stalo, a pak...“

„A pak?“ vyzvala ho opatrně Isabela. Její obrovskou radost ze zjištění, že Albert tehdy nezemřel, náhle zkalila Arijenova podivná neochota pokračovat dál.

„Odjel se mnou tě zachránit.“

Jako by na Isabelu dopadla dřevěná palice. To přece bylo samozřejmé, že odjel s Arijenem, ale sem s ním nepřišel. Princezny oči řekly mnohem víc než slova. „Co se stalo? Je mrtvý?“

„Nevím. A dal bych cokoli za to, abych to věděl.“ Suše polkl. „Hadrak nebyl Belogovou první pastí a Rafuse jsem nepotkal jen tak. Belog očaroval smečku vlků a poštvál ji na nás, nebo spíš na mě, a jen Rafusův příchod nás zachránil. Jenže Alberta pokousali a... nebyl na tom tak, aby mohl pokračovat, proto jsme se vrátili na statek, kde jsme strávili předchozí noc. Dal jsem mu stejné šátky jako Kha-birovi, takže by měl být v pořádku. A já pak jel s Rafusem dál.“ Arijen nezabíhal do zbytečného popisu všech Albertových zranění. Pokud se ještě setkají, sama uvidí, co všechno mu vlci udělali.

„Takže jsi ho nechal samotného u cizích lidí, ať se o něho postarají?“ odfrkla pochybovačně a možná až příliš ochrani-
telsky.

Kdyby Arijen neměl plnou hlavu starostí, jak se vyhnout nevyhnutelnému, snad by se ho ne zrovna spravedlivá výtkla dotkla. Ale její planoucí oči mu všechny domněnky potvrzo-
valy. Isabela měla Alberta ráda, vlastně ho milovala a myslela si na něho. Ale snad právě proto, že se znali tak dlouho a byli tak dobří přátelé, mu to nikdy neřekla. Už dlouho však věřila, že se jednoho dne vezmou. Samozřejmě až se jí podaří pře-
svědčit své rodiče, že se nevdá za žádného šlechtice, kterého by jí přivedli. Hlavně však věřila, že Albert cítí totéž. Proč by jinak tolik stál o místo v její osobní stráží?

Arijen se rozhodl, že v ní nebude živit plané naděje. Sama mu kdysi říkala, čeho jsou holky ze žárlivosti schopné. Ne-
mohl připustit, aby se pak na Alberta vrhla nebo aby Lucii vyškrábala oči. Bude lepší, když první nával emocí odnese on. Potom jí s pocitem, že by si snad raději nechal vytrhat všechny
zuby, tiše pověděl. „Nenechal jsem ho u cizích lidí.“ Zvedla k němu oči a snažila se uhodnout, co to mohlo znamenat. „Alespoň pro něho to nejsou cizí lidé. Nechal jsem ho u jeho
snoubenky.“

Snad deset vteřin na něho zírala jako naprosto nehybná
socha a snažila se pochopit, co Arijen právě vyslovil. Potom ze sebe přiškrčeně vysoukala: „Snoubenky... jak... snoubenky? Vždyť je... můj.“ Jenže v momentě, kdy to vyslovila, jako by jí všechno došlo. Není její a nikdy nebude. A co ji bolelo ze
všeho nejvíc, nejspíš nikdy ani nebyl. Obličej jí zkrivilo zou-
falství a s pláčem se vrhla Arijenovi do náruče.

„Jen se vypláč,“ zašeptal a něžně ji objal. Uvědomoval si, jak je to pro Isabelu kruté. Ve skřetíu vězení se už nejspíš s Al-
bertovou ztrátou vyrovnala, nebo alespoň smířila. Měla ho za mrtvého, za partnera nadobro ztraceného. Pak se jí náhle vrá-
tila naděje, že bude všechno tak, jak to chtěla... a vzápětí při-
šla další rána. Jiná žena. A její sen byl znovu pryč. Jenže měl

snad Arijen jinou možnost? Jak měl Isabele říct, že je Albert naživu, aniž by v ní všechny city nevzplály? Musel to tak udělat a musel o tom přestat přemýšlet, protože sice mohl poskytnout Isabele útěchu, ale zároveň potřeboval přemýšlet o podstatnějších věcech. Třeba o tom, co by měl dělat dál.

Za úsvitu pohrbí Rafuse a pak se vrátí do kolonie, protože tam nechal koně. Dál však neviděl. Asi by se měl vydat za Belogem, ale jakou cestou? A kam přesně? Bude potřebovat čerstvé zprávy a snad i dobrou radu nebo nějaké popostrčení správným směrem.

A ještě na jednu otázku musel znát odpověď. A tu mu dá Isabela. Ne však teď. Dneska už toho není schopná. Vtom si uvědomil, že mu usnula v náručí. Jako křehké, unavené a uklidněné dítě. Poposedl si a pohodlně se opřel. Princeznina hlava mu sklouzla do klína. Usmál se. Údolím se stále nesl žalozpěv medorů.

A v této poloze je Ber krátce před úsvitem našel. „Je čas. Slunce vstává.“

Arijen se pohnul a roztrásl se zimou. Šíji měl ztuhlou a chvíli uvažoval, zda ho Ber nebudí na jeho vlastní pohřeb. Druhý pokus o pohyb ho však o dosavadním životě přesvědčil. „Belo, vstávej.“ Zívá a zatřásl sestřenkou, která mu doposud spočívala v klíně.

Potom všichni sestoupili na dno údolí, kde medorové pilně pracovali. Měli už připravenou hromadu kamenných desek a balvanů, jimiž chtěli Rafuse obložit. Ostrá skála, o niž hadrak rozbil medorovo tělo, se proměnila v posvátný katafalk. Do jejího povrchu medorové vydrápali během noci mnoho zvláštních symbolů, jimž Arijen nerozuměl.

Medorové pracovali tiše a rychle, přesto dlouho. Jakým smyslem byli vedeni při vybírání a kladení kamenů, to Arijen nevěděl, ale stavba vypadala pevně, ačkoli nepoužívali žádné pojivo. Arijen očekával, že Rafuse zakryjí hromadou kamení, aby vznikla velká mohyla, ale oni postavili jakousi přírodní hrobku, jejíž vnitřek pozřel katafalk s tělem jejich druhá. Ani

jediný kamínek se ho nedotýkal. Jako poslední dotlačili k největšímu otvoru v nohách hrobky veliký balvan, který Rafuse navždy skryl očím světa. První sluneční paprsek se prodral přes hranu údolí a jako prst pohladil špičku navršené pyramidy. Tehdy, čerstvě a hrubě postavená, vypadala neutěšeně. Během let ji však příroda vzala za svou a dotvořila. Vítr ucpal spáry pískem a hlínou, deště daly vláhu trávě, již se zazelenala. A stejně jako toho rána se každý další den, pokud nezůstalo zahalené mraky, dotklo sluneční světlo nejdříve její špičky, než zalilo celé údolí.

Arijen se svými druhy stál u hrobky a mlčel. Smuteční obřady medorů proběhly v noci během *poslední stráže*. Tím jejich práce skončila. Arijen se však k odchodu neměl. Jako by čekal, že tohle nemohlo být všechno. Před očima mu vyvstal obraz Rafuse – živého a bujného. Takového by si ho chtěl pamatovat.

Kapitola druhá

KOUZLO PRAVDY

„Co bude teď, Arijene?“ zeptal se Ber. „Princeznu jsi zachránil, ale Pevnina je pořád v nebezpečí.“

Arijen pokýval hlavou. „Nejdřív musíme do vaší kolonie.“

„Ano. Chtěl bych ti pomoci, i kdybych to otci neslíbil. Ronk půjde právě kvůli svému slibu. Ale ostatní nepůjdou. Jsou přesvědčení, že se nás Belogova válka netýká.“

„A pokusíš se změnit jejich názor?“ zeptala se Isabela.

„Můžu to zkusit, ale jestli se nakonec rozhodnou jít, to už neovlivním, protože budu pryč.“

„Tím se teď nemá smysl zabývat,“ řekl Arijen. „Musíme zpátky do kolonie, co nejrychleji to půjde.“

„A potom?“ zeptali se Ber s Isabelou současně.

„To ještě uvidíme. Ale víme víc než kdo jiný. A Belog nejspíš půjde přes Říční město.“

„Pak je musíme varovat,“ ozval se naléhavě Petr. Všichni se na něho překvapeně podívali. „Jsem odtamtud,“ dodal na vysvětlenou.

„Mohl bys doručit zprávu?“ zeptal se Arijen.

Petr se zatvářil poplašeně, což bylo u kluka, který střílel skřety na potkání, docela překvapivé.

„Arijene,“ oslovila ho tiše Isabela. „Říční město hnije od hlavy. Jestli se někdy setkáš se starostou, pochopíš to. Víš, co by provedli s chlapcem, který jim přinesl zprávu o válce, o níž někteří z nich už dost možná vědí.“

Arijen na ni zíral s neskrývaným překvapením. Tón jejího hlasu říkal ještě víc než samotná slova. On sám už v Říčním městě spoustu let nebyl, ale princezna tam jezdila každý rok a se všemi těmi hodnostáři mluvila. A její úsudek ohledně

přetvářek a křivých úmyslů se už nejednou ukázal být podivuhodně přesný. „Ty myslíš, že pro někoho ve městě by útok nebyl překvapením?“

„Nemůžu říct přesně pro koho, ale vsadila bych na to všechno, co mám.“

„Tím spíš tam poslat vzkaz,“ ozval se Kha-bir. „Já tam stejně muset jít.“

„Ne,“ rozhodl nakonec Arijen. „Pokud má Isabela pravdu, pak se tam ukážeme osobně. Pán Ekronova meče a královská dcera. Jestliže se nedá věřit vládcům... Belo, co si myslíš o veliteli královské posádky?“

Isabela pokrčila rameny. „Kapitán Mark je trochu...“ Oči jí zasvítily pobavením i pohoršením. „Jestli bych měla věřit někomu z těch, kdo mají v Říčném městě skutečný vliv, pak bezesporu jemu.“

„Dobrá, to mi stačí,“ přikývl Arijen spokojeně.

Kolem deváté hodiny ranní sbalili své skromné věci, věnovali poslední pohled hrobce medořího starocha a začali stoupat z hadrakova údolí a dál křivolakou stezkou mezi skalami až k jižnímu hřebeni, kam Arijen s Rafusem dospěli předevcírem při západu slunce.

Šli mlčky ještě další hodinu po staré cestě, než se Arijen ohlédl na své druhy. „Takhle to dál nejde, sotva se vlečeme. Musíme se najíst.“

Předeevším Isabela vypadala, že je na konci sil. Jako by svoboda a bezpečí konečně uvolnily tělesné potřeby a žaludek si uvědomil, jak dlouho už je prázdný. Těch pár včerejších sušených meruněk bylo jen polechtáním.

„Počkejte tady, já půjdu něco chytit. Pokud si vzpomínám, kousek před námi je potůček a zvířecí stezka.“

„Dobře, Arijene, odpočineme si tam,“ souhlasil Ber.

„Ne, tam ne. Zůstaňte tady a rozdělejte oheň. Je to tu stejně dobré jako všude jinde. A k té stezce nemůžeme jít v takovéhle tlupě, to bychom nechtyli ani myš.“

„Půjdu s tebou,“ nabídl se Petr. „Lovil jsem v tomhle lese často.“

„Vážně?“ podivila se Isabela.

Arijen se usmál. „Je v něm víc, než je vidět.“

Za hodinu se vrátili se dvěma zajíci a třemi opeřenci asi nejvíce připomínajícími kachny. Dva medorové mezitím navštívili jinou část lesa, kde se jim podařilo strhnout dvě srnky. Isabela s Kha-birem zatím posbírali dřevo na oheň. Už jim plál a rozpaloval ploský kámen, který chtěli použít jako pánvičku.

„Tohohle kluka mít sebou, nemusíš se starat o lov,“ chválil Arijen. „Pět střel, ani jedna neminula, všechny zásahy smrtelné. Žádné zvíře netrpělo.“

„To se asi nedá říct o těch srnkách,“ zamračila se Isabela. „Ještě že zůstali stranou...“

Zdrželi se ještě dvě hodiny. Opekli veškeré maso, část snědli a zbytek zabalili na cestu do Arijenova batohu; jiné zavazadlo neměli. Isabela snědla jen málo. Příliš dlouho hladověla a žaludek se jí svíral občasnou bolestí. Po troškách tedy uždibovala cestou. Nicméně ji to vzpružilo natolik, aby už nemyslela v první řadě na jídlo, a tak ji znovu začínal svírat strach. Pokradmu pošilhávala po Arijenovi a očekávala nejhorsí.

Arijen byl mezitím v čele skupiny zabraný do hovoru s Berem a Ronkem. Popisoval jim jeho a Rafusův boj s hadrskem i jak se mu podařilo vysvobodit Isabelu.

Putovali tak až do tmy. Arijen s medory v čele, kousek za nimi Isabela se svěšenými rameny, po ní Kha-bir a Petr a o deset kroků dál tři zbývající medorové. Tehdy už i Arijen cítil, jak jeho nohy konají každý pohyb se stále menší ochotou. „Musíme se utábořit na noc.“

„Rozdělíme si hlídky. Vy čtyři lidé si v klidu odpočínáte,“ navrhl Ber. Únava nikomu nedovolila protestovat.

Ačkoli si Arijen upravil mech mezi kořeny vysokého dubu, jak nejlépe uměl, nespál. Chtěl, ale nemohl. Hlavou mu vířilo příliš mnoho myšlenek. Isabela vedle něj ležela tiše a úplně

klidně, takže mu bylo jasné, že spánek jen předstírá. Položil jí ruku na rameno. Zachvěla se. Pomalu, neochotně otevřela oči. Věděla přesně, co spatří: Arijenův zvědavý obličej. „Nemůžeš spát?“ Jemně zavrtěla hlavou. „Půjdeš se mnou?“

Isabela se nepotřebovala ptát proč. Hodina udeřila a už jí nemohla uniknout. „Půjdu.“

Tiše se zvedli, aniž probudili jediného spáče. S hlídkujícím Ronkem na sebe jen kývli. Ponořili se na padesát kroků do hustšího lesa, kde se Arijen posadil na ohnutý kořen. Isabela zůstala stát a dívala se do temnoty za ním. Ekronův meč jim slabě osvětloval tváře. Natáhl k ní ruku.

„Pojď sem, Belo.“ Princezna se jí chopila a váhavě si přisedla těsně k němu. Chvěla se. „Nechceš mi něco říct?“ zeptal se nenaléhavým tónem.

Zkusila se mu podívat do očí, ale okamžitě uhnula. Nedokázala to, s čím nikdy neměla potíže. „Ráda bych, ale nemůžu,“ hlesla špičkám svých bot.

„Proč nemůžeš?“ Nedával najevo žádnou netrpělivost.

Pro Isabelu by bylo lepší, kdyby na ni naléhal, kdyby na ni křičel. Snáz by mu odporovala. Arijenův tichý, konejšivý tón byl jako vánek neustále obrušující skálu. Podrýval poslední zbytky jejího odhodlání a síly. „Nechtěj to po mně, prosím.“

„Tak dobře,“ řekl vyrovnaně Arijen. „Pomůžu ti.“ Isabela zatajila dech a našla v sobě netušené zbytky mentální síly, aby zvedla hlavu a podívala se mu do tváře. „Je Marie čarodějka?“ Princezna neodpovídala, ale její oči prozrazovaly, že neví kudy kam. „Belo, ty neumíš lhát.“

Isabela se chabě pokusila zachránit situaci. „Přísahala jsem, že budu mlčet.“

„Tuhle přísahu jsi už stejně porušila.“ Isabela na něho bez dechu hleděla. Stále se zdál podivně vyrovnaný. „Podívej, já nejsem hlupák. Zmínil jsem se o kouzelných šátcích a tys hned začala o Marii.“

Proč nekřičíš? Proč si na mně nevybíjíš zlost? Skoro si to přála. Ted' už nemohla jinak. Přesto mu jen tiše hleděla do očí.

„Je Marie čarodějka?“ zopakoval.

„Proč se ptáš mě?“

„Protože ty to víš, Belo.“

„Marie mě zabije,“ zašeptala odevzdaně. Právě tímhle si přiznala nevyhnutelnost svých dalších slov a to přiznání dodalo sílu jí i jejímu hlasu. „Hučím do ní už několik měsíců, aby ti to řekla sama.“ Několikrát se nadechla, pokývala hlavou a pak hlasem, v němž nezazněla jediná pochyba, řekla: „Ano, Arijene. Marie je čarodějka.“

Arijen chvíli hledal slova. Ve skrytu duše doufal, že mu Isabela bude tvrdit opak, že mu nabídne důkaz o opaku. Tohle však byla pravda, o tom absolutně nemohl pochybovat. Isabelu znal až příliš dobře a zvažovat pravdivost její poslední věty by bylo stejně pošetilé jako tvrdit, že úsvit nepřichází od východu. Cítil podivnou směsici vzteku, lítosti a zklamání, a přece se ani na Isabelu, ba dokonce – a to ho zaskočilo nejvíc – ani na Marii nedokázal doopravdy zlobit.

„Čarodějka,“ hlesl a skryl hlavu do dlaní.

Isabela mu opatrně položila paži kolem ramen. „Arijene, já...“ Zarazila se. Vůbec netušila, co by mohl chtít slyšet.

Ze změní Arijenových pocitů se vyklubala jediná otázka. Vlastně ji už naznačila sama Isabela. „Jak dlouho už to víš? A jak to víš?“

Jeho hlas ji poplašil. Zněl zlomeně, bezvýrazně. „Asi půl roku.“

„Půl roku?“ podivil se. „Tak dlouho? A nic jsi mi ani ne-naznačila?“

„Arijene, stejně jako ty jsi slíbil své matce, že o tom všem nikomu nic neřekneš, tak jsem i já musela slíbit Marii, že nikomu neřeknu... že obzvlášť tobě neřeknu, co je zač, dokud ti to sama nepoví.“

To Arijena překvapilo. „Ona mi to chtěla říct?“

„Ano, samozřejmě že ano. Dříve nebo později by ti to musela říct.“

„Proč by musela?“

„Protože je čarodějka. Kouzelníci se přece dožívají mnohem vyššího věku než my. To už jsi zapomněl všechny ty příběhy, které jsme poslouchali jako děti?“

„To přece byly pohádky.“

„Pohádky, ve kterých byli hadraci a medorové. Sám ses moc dobře přesvědčil o jejich skutečnosti.“

„Takže tím chceš říct, že Marie nestárne?“ začal Arijen chápat spletenec záhady.

„Marie stárne, Arijene, ale dožije se mnohem vyššího věku. Několikanásobně vyššího věku. A její tělo stárne pomaleji. Arijene, tys do ní byl..“ Znovu se zarazila. „Pořád do ní jsi strašně moc zamilovaný, a proto sis možná některých věcí nevšiml. Ale já jako holka, která by měla být stejně stará... Prostě jsem vycítila z jejího chování, jejích řečí, její rozhodnosti a moudrosti, že musí být starší. Že už má, jak se říká, něco za sebou.“ Usmála se. „Kdysi ses mi svěřil, že právě její moudrost, tak zvláštní vzhledem k jejímu věku, tě přitahuje a fascinuje. Je moudrá, protože je starší, Arijene, o dost starší než ty.“

Arijen s tou otázkou zápasil, ale nakonec ji přece jen vyslovil: „Kolik jí tedy je?“

„Čtyřicet.“

„Čtyřicet?“ zopakoval ohromeně. „Copak jsem byl opravdu tak slepý?“

„Arijene, chtěla ti to říct. Moc chtěla.“

„Kdy? Až budu stařec nad hrobem a ona pořád jako poupě?“

„Arijene, ona tě miluje..“

Arijen se ušklíbl. „Zmínila jsi staré pohádky. Nebyly snad plné nápojů lásky?“

Isabela ho chytila za ramena a zatřásla s ním. „Arijene, poslouchej mě. To, co jsi právě řekl, je moc ošklivé a kruté. Pohlédni do svého srdce a poznáš pravdu. Copak tě před sebou nechtěla ochránit? Arijene, sám Jediný Bůh vás svedl dohromady. On sám vás spojil jako muže a ženu. Copak to nevidíš? Copak teď nevidíš důvod, proč ti to neřekla? Bála se.

Měla strach z tvé reakce. Věděla, že jednou její tajemství praskne, že ti na ní začne být něco divného. Bála se, že to krásné, co mezi vámi je, bude najednou pryč. Arijene, z toho jak tě to vzalo, přímo září, jak ji miluješ. Ona je čarodějka, ale především je to člověk. Žena. Tvoje žena, Arijene. Marie žije jako jedna z nás, nepoužívá kouzla. Nerozumím tomu, ale říkala mi, že se vzdala své kouzelné moci, aby mohla sloužit Jedinému Bohu.“ Isabela si před ním klekla, svírala mu ruce v dlaních a upírala k němu prosebné oči. „Odpust’ jí to, Arijene, prosím.“

Arijen se na ni chvíli tiše díval. Ještě nikdy neslyšel Isabelu takhle mluvit. Pamatoval si ji jako milou, ale trochu sebestřednou dívku. Pokud se jednalo o ni samotnou, dokázala by pohnout i skálou, ale aby takhle orodovala za někoho jiného, snad možná kromě něho, to byla novinka, na níž u ní nebyl zvyklý. Po pravdě by spíš čekal, že ho bude přemlouvat, aby se s Marií raději rozešel. Nakonec se zeptal: „Jak ses to tedy dozvěděla?“

Isabela pokrčila rameny. „No, vždyť víš, že jsem na ni zpočátku trochu žárlila. Sledovala jsem ji, a jak už jsem říkala, připadala mi na sotva dospělou holku moc zkušená. Tak jsem na ni jednou uhodila a dostala z ní pravdu. Řekla jsem jí, co je mi na ní divné, a pohrozila jsem, že jestli mi to nevysvětlí, půjdu s tím za tebou. Prostě jsem jí dala nůž na krk. To, co mi odpověděla, znělo neuvěřitelně, ale dávalo to smysl. A hlavně jsem nepochybovala o tom, že mluví pravdu. Ona nikdy nelže, jen občas neřekne všechno.“

Arijen se zasmál. Uměl si představit Isabeliny vyšetřovací metody. Tak nějak to všechno do sebe zapadalo. Zmizela ta podivná svíravá nejistota, kterou pocítoval při každé zmínce o kouzelných šátcích, a vlastně se mu tím ulevilo. Byl rád, že se to dozvěděl. A také oceňoval, že u toho Marie nebyla, protože by se mohlo stát něco, co by už nešlo vzít zpátky. Zároveň však trochu litoval, že tu Marie není. Ze všech věcí na světě si nejvíc přál obejmout ji, políbit a ujistit, že ji stále

miluje. Protože ona věděla, že jsou každý jiný, a přece ho milovala. Proč by se tedy on, když se to teď dozvěděl, měl zachovat opačně?

„Děkuju ti, Belo.“

„Za co?“

„Žes mi to řekla, i když neúmyslně. Jak vidíš, některé přísahy jsou marné. Možná bychom neměli přísahat. Jediný Bůh chce, abych to věděl, a chce, abys ty znala všechny skutečnosti o válce.“

„Ty jsi do ní vážně beznadějně zamilovaný,“ usmála se.

„Jsem,“ přiznal a pevně ji objal.

Kapitola třetí

NOVÉ OKOLNOSTI

Chladný úsvit sotva vyhnal temnotu z korun stromů, když členové malé družiny opět rázovali starou silnicí. Brzy ji však opustili a ponořili se do přítmí lesa. Dva dny se tak plahočili bezcestím, až se jim třetího odpoledne rozprostřelo u nohou údolí zahalené mlhou.

„Konečně doma,“ zabručel Ronk.

„Ne na dlouho,“ odvětil Ber, pak se obrátil k Arijenovi. „Pojď s námi dolů jen ty. Pro ostatní to není bezpečné.“

Isabela se zatvářila zmateně.

„Podle jejich zákonů nesmějí přivést do kolonie cizince,“ vysvětlil jí Arijen. Bezděky pohlédla na Kha-bira. „Ne, Belo, to se týká všech, nejen jeho,“ snažil se zadupat jiskry případné urážky. „Nenávidí lidi. Bez výjimky.“

Isabele se to nezamlouvalo, rozhodný výraz Arijenovy tváře ji však umlčel.

Společně s pětící medorů zmizel ostatním z očí v chomáčích mlhy. Cítili se podivně nesví, odstrčení a pro tu chvíli nepotřební; především Isabela na to nebyla zvyklá. Usadili se mezi kořeny jakéhosi ohromného stromu. Měl košatou korunu sahající skoro až k zemi a kmen tak silný, že by ho všichni tři, kdyby se chytli za ruce, neobjali ani ze třetiny. Kůra byla vrásčitá, věkovitě popraskaná a pískově šedá. Ani jeden z nich strom nedokázal pojmenovat.

Uběhla sotva půlhodina, když se k nim vrátil Arijen a přivedl s sebou i Oříška a Kapku; osedlané, s brašnami, plnými vaky na vodu, připravené k odjezdu.

Isabela vstala a s neskrývaným překvapením se zeptala. „A ti dva?“

„Půjdou s námi,“ pokrčil Arijen rameny, shodil batoh na zem a nakopl oblázek v trávě.

„Co se stalo?“

„Nejradši bych Belogovi nakreslil mapu, jak se sem dostat,“ procedil mezi zuby.

„Nepůjdou do války?“ zeptala se zklamaně.

„Ne, nepůjdou. Nevěřím, že se je Berovi podaří přesvědčit. Dvakrát jsem odtamtud vylezl se zdravou kůží, potřetí to zkoušet nebudu. Po pravdě se teď docela divím, že tam oba koně ten týden vydrželi.“

„Měli na ně chut?“ ušklíbl se Petr.

„Ano, to určitě měli,“ přikývl Arijen.

„Nejít raději hned?“ navrhl Kha-bir. „Necítit tu moc dobře.“

„Ne,“ řekl vážně Arijen a rozhlédl se po lese. „Alespoň jednoho medora potřebujeme. Jednak kvůli zprávám a pak taky proto, že sami se odtud nedostaneme. Jsme hluboko v srdci lesa a nemáme čas hledat cestu a bloudit.“

„A ty věřit, že oni jít?“ Kha-bir medorům očividně nedůvěřoval vůbec.

„Ber půjde,“ kývl Arijen. „Jemu jedinému opravdu věřím, že sám od sebe chce. Ronk se k němu přidá, ale jen aby dodržel slib, který dal Rafusovi.“

Kha-bir pochybovačně pokrčil rameny. „Stále platit cesta do Řičního města?“

„Ano, my tam musíme,“ připustil Arijen. „A ty?“

Kha-bir se na něho upřeně zahleděl zpod hustého obočí. „Muset tam něco vyřídit.“

„Co?“ zajímala se Isabela.

„To být má věc,“ odpověděl vyhýbavě.

„Ne tak docela,“ zavrtěl Arijen hlavou. „Pokud půjdeš s námi, měli bychom vědět alespoň něco.“

„Proč?“

„Kdyby na tebe třeba vypsali odměnu, bude lepší držet se od tebe dál,“ řekl napůl v žertu Petr.

Přesně však vystihl Arijenovy obavy. Co mohlo Kha-bira táhnout do Říčního města, když o tom nechtěl mluvit? Něco, o čem bylo lepší nevědět? „Nemusíš nám říkat všechno, Kha-bire, ale co můžeme čekat, když se s tebou ukážeme ve městě?“

Kha-bir chvíli mlčel a rozvažoval pravdivost jejich slov. Nakonec tiše řekl: „Můj přítel nejlepší trpět v zajetí. Muset ho pokusit zachránit. Vy mít pravdu, asi být problémy. Radši jít sám.“

Arijen s Isabelou si vyměnili překvapené pohledy, v nichž se zračil soucit a pochopení. „Nesmysl,“ zavrtěl hlavou Arijen. „Kdo je ten tvůj přítel? Mohli bychom mu pomoci oficiálně?“

Kha-bir zavrtěl hlavou. „To těžko.“

„Toho jsem se bála,“ protáhla Isabela. Arijen se k ní překvapeně otočil. „On není ve vojenském žaláři, že ne?“

„Nevědět, kde je, ale tam ur...“

„Musíme jít,“ přerušil je Berův zastřený hlas. Všichni se po něm ohlédli. Jeho tón je znepokojil. Mladý medor se právě vyškrábal z kolonie. Kolébal se na všech šesti nohách a zdálo se, že alespoň na tři z nich nemůže pořádně došlápnout. Když přišel k nim, spatřili na mnoha místech jeho těla čerstvé rány.

„Co se ti stalo, Bere?“ zeptala se starostlivě Isabela.

Arijen ale vysvětlení nepotřeboval. Až příliš dobře si dokázal představit, co se dole v kolonii odehrálo. „A Ronk?“

Ber sklonil hlavu. „Zachránil mě. Začal se bít za mě jako minule za otce a umožnil mi utéct. Nevím, co se s ním stalo, ale já přišel o domov.“

„Cože?“

„Vyvrhli mě, protože jsem chtěl, aby šli do války. A když mě vyvrhli, měli mě zabít. Proto nevěřím, že by Ronk přežil. Zabili ho místo mě a já teď musím pryč, než je napadne, že jim jeden mrtvý nestačí.“

„Bere?“ oslovila ho opatrně Isabela. „Nemůžou se nakonec přidat k Belogovi?“ Vyslovila tak nahlas myšlenku, která i v Arijenově mysli získávala tvar.

Ber pokrčil zraněnou tlapou v nejistém gestu. „Pokud by jim slíbil zabíjení hodně lidí... Můžou.“

„Proč nejsou všichni jako ty, Bere?“ povzdychl si Arijen a zadíval se zpátky do mlhy halící kolonii.

Ber se ušklíbl. „Proč nejsou všichni lidé jako ty, Arijene? Nebo jako Isabela.“

„Přestaňte tu filozofovat,“ přerušil je rázně Petr. „Jestli máme do tmy ještě někam dojít, tak bychom se měli pohnout.“

„Máš pravdu,“ souhlasil Ber. „Musíme zmizet. Dáme se přímo na východ až na kraj lesa. To bude nejkratší a taky nejrychlejší cesta do Říčního města.“

„Zvládnou to koně?“ zeptal se Arijen.

Ber si je kriticky změřil. „Mohli by, ale ne s vámi na hřbetě.“

„V to jsem ani nedoufal,“ přiznal Arijen. „Kromě toho nám na delší jízdu stejně jeden chybí.“

Ponořili se do hlubšího podrostu. Arijen počítal s nocí strávenou v bezpečí kolonie; hlavně kvůli Petrovi a Kha-birově zraněné noze. Nakonec u kolonie strávili sotva hodinu a zase museli dál. Namáhavě se prodírali nepoddajnou změť zelených haluzí, keřů a nízkých větví. Les se v téhle části zdál trochu jiný, ještě méně přístupný, jako by tu žárlivě střežil svá tajemství.

Slunce kleslo za hory a už podle něj nemohli určovat směr. Ber je však vedl dál, dokud nepadla úplná tma. Znal tuto část lesa vcelku dobře a věděl, kam jde.

Tábor rozbili v kruhu stromů s propletenými korunami a rozsáhlými kořeny. Tvořily chráněnou besídku, kde se všichni co nejpohodlněji usadili. Oheň se rozdělat neodvážili a Ekronův meč odpočíval ve své pochvě. Brzy je pohltila tak neprostupná temnota, že cítili přítomnost svých druhů, ale navzájem se neviděli. Snad s výjimkou Bera, jehož oči dokázaly i ve tmě zachytit pohyb.

Opatrně si rozdělili trochu zásob a střídavě povečeřeli. Arijen se pohodlně opřel o kmen mezi dvěma kořeny. Potom

ucítil, jak se k němu přitiskla Isabela. Hustou hřívou rozčuchaných vlasů ho neúmyslně šimrala na bradě, dokud takto usazení neusnuli.

Letěl. Pohupoval se v pravidelném rytmu. Nezřetelný, pustý kraj hluboko pod ním bledl v úsvitu. Pohlédl doleva, kde slunce vstávalo v rudých cárech a vyhánělo noc z temných dolin. Pohlédl před sebe a spatřil ji. V dálce na obzoru. Dosud malou, ale majestátní horu.

Náhle mu tvář bolestivě zaplála jako po šlehnutí biče. Zakymácel se, ale nespádl. Neviděl už vycházející slunce, jen matný přísvit v temnotě lesa. Koutkem oka zachytil rychlý pohyb. *Plesk!* Tvář se mu znovu rozpálila bolestí. „Au,“ vyjekl chraptivým, cizím hlasem. „Nech toho!“

„Arijene, co se to s tebou děje?“ Isabelin hlas byl plný úzkosti. Ruku napřaženou ke třetí facce spustila dolů.

„O tomhle jsem ti přece říkal,“ zašeptal Arijen. Srdce mu bušilo přinejmenším dvakrát rychleji než normálně, pot ho studil po celém těle, od úst mu odpadávaly obláčky sražené páry.

„Byl jsi zase *on*?“ zeptal se Ber.

Arijen trhaně přikývl. „Vrátil se. Viděl jsem... on viděl... Černou horu. Letěl... na něčem letěl, ale nedíval se na to. Houpalo se to jako rázy křídel. A cítil jsem radost. Radost, že se vrátil a může začít.“

„Arijene,“ zašeptala Isabela naprosto vyděšená. Chytila ho za ruku. Těžko říct, kdo se v tu chvíli trásl víc. „Tys viděl jeho? Beloga?“

„Ne, já jsem byl Belog. Viděl jsem jeho očima, vnímal jeho pocity. Už se to stalo potřetí.“ V tu chvíli mu cosi docvaklo: „Tohle tedy hledal! Tohle našel v severních plánech. To, na čem letí.“

„Ale co to je?“ zeptal se Ber.

„Myslím, že nic lepšího než hadrak to nebude,“ vysoukal ze sebe Arijen s kyselým nádechem ironie.

„Pokud by vyrazil už dneska, bude v Říčném městě do čtrnácti dnů,“ počítala Isabela.

„S armádou. Ale on sám se tam může dostat klidně za den. Kdo ví, jak rychle umí ta potvora létat,“ uvažoval Arijen.

„Před třemi dny ještě na cestě nebyla, to víme,“ řekl Ber. „A myslím, že před jeho návratem ze severu nevyrazila.“

Arijen souhlasil. „A podle mě mu ještě pár dnů potrvá, než vytáhne.“

„Proč myslíš?“ pochybovala Isabela.

„To nevím, ale já bych na jeho místě nejdřív zjistil stav věcí. Co se dělo, když byl pryč, jak pokračují přípravy a tak dál.“

„Ale pořád jsou to jen dny, Arijene. Může vyjít dnes, zítra nebo pozítří, a zrovna tak se může jeho vojsko k Říčnému městu dostat za dvanáct, čtrnáct nebo šestnáct dnů. Nevíme to.“

„A být to jedno. V Říčném městě být my rozhodně dřív,“ vložil se do hovoru Kha-bir.

„Jenže naše cesta v Říčném městě nekončí. A jeho taky ne,“ odpověděl zamyšleně Arijen. „I do Pevnosti můžeme dojít dřív než on. Možná tam budeme dokonce dřív, než on dorazí do Říčního města. Ale vrátit se už nestihnu.“

„Jak to myslíš vrátit?“ nechápala Isabela.

„Než se utkám s Belogem, musím se o kouzelnících dozvědět víc.“ Isabele vteřinku trvalo, než pochopila, ale ještě stačila další vyptávání zarazit.

„A bude vůbec se svou armádou?“ položil Petr zajímavou otázku.

„Já nevím,“ přiznal Arijen. „Myslel jsem si, že ano, ale pokud má možnost se tak rychle pohybovat, kdo ví, co udělá...“

„Kde ho tedy budeš hledat?“ zeptala se ustarané Isabela.

Arijen chvíli mlčel a přemýšlel, potom se chmurně pousmál. „Já jeho?“

„Jak to myslíš?“

„Myslím, že si mě buď najde sám, anebo mi dá jasně najevo, kam za ním mám přijít.“ Aniž by tušil proč a aniž by to někomu řekl, útroby mu sevřela ledová ruka strachu o matku.

Ještě tři úmorné dny se vlekli k východnímu okraji Kouzelného lesa. Během té doby se neudálo nic podstatného. Ačkoli se Arijen ukládal k odpočinku neochotně a plný obav, s Belogovou myslí se už nespojil.

Kha-birovo zranění se hojilo téměř zázračnou rychlostí, stejně jako Berovy rány, ačkoli ten je ničím převázané neměl. Jen tu a tam se otřel nebo vyválel v různých bylinách, které nikdo z ostatních neznal. Petr se opakovaně předvedl jako zdatný lovec, takže družina hlady netrpěla.

Na Isabelu působila volnost, svoboda, čerstvý vzduch a snad ze všeho nejvíc Arijenova společnost jako lék na všechna prošlá utrpení. Pomalu se jí vracela síla, jiskra a pružnost pohybu. V očích jí zářilo odhodlání. Vnitřně se připravovala na dosud možná nejtěžší zkoušku. Již brzy bude muset rázně prokázat autoritu svého rodu, uplatnit sílu práv, povinností a moci princezny. Dosud k tomu nikdy nebyla nucena a sama napjatě očekávala, zda a kdy taková zkouška přijde a jak dopadne.

Jakmile vyšli z lesa a Isabela se rozhlédla po krajině, po silnici táhnoucí se jako hnědá stuha sto kroků před nimi, ihned věděla, kde se ocitli. Byla si jistá, že zítra před západem slunce by měli spatřit hradby Říčního města. „Měli bychom zůstat tady. Odtud až k městu není moc vhodných míst k nocování.“

Arijen souhlasil. „Znáš to tu líp.“

Petr sledoval silnici vedoucí k severu se zvláštním vzrušením, skoro nedočkavou touhou. Cítil, že už je blízko domova. Vnímavé princezně to neuniklo a soucitně ho pohladila po vlasech.

„Kde bydlíš, Petře?“ zeptala se. Chtěla chlapce doprovodit domů. Rozhodla se, že to bude vůbec první věc, kterou ve městě vyřídí.

„V hostinci v Hradišti,“ řekl tiše Petr, odvrátil pohled od cesty a sledován čtyřmi překvapenými páry očí se posadil pod šípkový keř. Objal si kolena a kolébal se ze strany na stranu. Když ucítil jejich pohledy, pokrčil rameny. „Ne jako host, žiju tam u tety.“

„Ty nemáš rodiče?“ hlesla Isabela. Sirotků bylo v Říčném městě mnoho, hlavně po té bitvě, ale ti už museli být starší.

„Bylo mi pět, když jsem přišel o mámu. Čekala další dítě a trpěla při tom. Byla nemocná a říkala, že se porodu nedožije.“ Otřel si oči do rukávu a popotáhl. „Dožila se ho, ale dítě se narodilo mrtvé... a ona se už ráno taky neprobudila.“

„To je mi líto,“ zašeptala Isabela.

„Tvůj otec?“ zeptal se Arijen.

Petr zvedl hlavu a probodl ho ledovým, všeříkajícím pohledem. „Nikdy jsem ho nepoznal,“ prohlásil trpce. „Matka mi řekla, že ji opustil dřív, než jsem se narodil. Nevím, kdo to je, a nechci to vědět.“

„A tehdy se tě ujala teta? Počkej...“ Isabela se zarazila. „Jak se jmenuje?“

„Ona vlastně není moje teta, ale já jí tak vždycky říkal. Jmenuje se Žaneta.“

Isabela se usmála. „Myslela jsem si to.“

Arijen si mnul spánky a kutil v paměti dávnou vzpomínku. „Ta Žaneta?“ řekl nakonec nejistě.

„Ta Žaneta,“ přikývla Isabela.

„Vy se s ní znáte?“ Petr se zdál být překvapen.

„Před lety jsme u ní párkrát bydleli a já ji vždycky zajdu navštívit, když jsem ve městě,“ vysvětlila Isabela. „Takže ty se Žanetě staráš o zásobování?“

„Nemůžu jí viset na krku. Snažím se jí pomáhat a občas lovím zvěřinu, aby nemusela všechno kupovat.“ Posmutněl. „Poslední rok by bez mé pomoci už ani nemohla vařit a možná by musela hostinec zavřít. Nebo prodat, jako to udělali jiní.“

„O čem to mluvíš?“ zajímal se Arijen.

„Já toho moc nevím a teta mi toho moc neřekne, ale ve městě je zle. Teta říká, že někdo má moc dlouhý a nenechavý pracky a tahá za správný nitky.“ Na Petrovi bylo patrné, že ne všemu, o čem mluví, dokonale rozumí, ale zjevně se obával, co ho doma čeká.

„Někdo dělá Žanetě problémy?“ zeptala se Isabela.

Petr přikývl. „Myslím, že se to přede mnou snaží skrývat, ale... Možná nechápu, jak může pořád ještě fungovat, když po ní tak šlapou. Možná i proto mě skřeti sebrali.“

„Cože?“ podivil se Arijen.

„Natrefil jsem na ně mimo jejich území. Daleko na jih od řeky. Nejsem blázen, abych lovil poblíž nich, navíc teď, když byla ve skalách ta příšera. Jsem přesvědčený, že po mně šli. Jejich chování mi to potvrzuje...“ Rychle se podíval na Kha-bira a spatřil sotva postřehnutelné trhnutí hlavou. „A to je všechno.“ Arijen s Isabelou byli příliš zaměstnání myšlenkami, aby si kratičkého dorozumívání všimli.

„Půjdeme k vám, hned jak přijedeme do města,“ řekla rozhodným hlasem Isabela.

Arijen držel hlídku a pozoroval malinké světýlko, které se pomalu pohybovalo po nedaleké silnici. Tu a tam bylo slyšet zavrzání kol vozu. I v tak pokročilou hodinu bylo na cestě poměrně rušno.

Isabela se vedle něho překulila a probudila se; pokud tedy vůbec spala. Posadila se a objala ho. Arijen se na ni podíval a zašeptal: „Chtěl bych se pokusit zjistit víc o tom, co se v Říčním městě děje.“

Isabelu jeho návrh zaujal. „Jak přesně to chceš provést?“

„Říkal jsem si, že by nás nemuseli poznat. Mě určitě ne, protože jsem tu byl naposledy před devíti lety a...“

Isabela ho však přerušila. „Mě přece poznají hned.“ Pak rychle dodala: „Rozdělovat se nebudeme.“ Arijen se tiše zasmál. „Co je ti k smíchu?“

Rozmýšlel se, jak jí to co nejšetrněji sdělit. „Belo, až potkáš zrcadlo... nebo alespoň louži...“

„Hmmm, děkuju,“ zavrčela Isabela skoro stejně výhrůžně jako medor a zase si lehla, ovšem tentokrát zády k němu.

Tiše, každý zahloubán do vlastních myšlenek, vyrazili brzy ráno k severu. Arijen si za sebe posadil Petra, Kha-bir chvílemi